

Publicerad 2014-04-09 14:03 av komigenlena

*Jag ser något av det viktigaste jag har bara förintas framför mina ögon. Och jag drunknar i ett svart hav medan alla runtomkring mig andas som om inget har hänt.*

**Slå mig så någonting blöder.**

Natt igen. Evig natt.

Irrar i cirklar i en stad jag inte känner.

Saktar ner på ställen där gatlyktorna är sönder. Bejaktar mörkret.

Denna eviga tillflyktsort.

Röker så många cigaretter jag har råd med.

Ringer till det stora vita, till det där rummet.

Jag vet inget om telefontider på sjukhuset för jag ringer efter midnatt men han svarar.

Han hör på min röst att jag inte kommer sova någonting i natt,  
jag hör på hans röst att han snart kommer sova  
för alltid.

Vardagen är så betydelselös,  
inga mer otydliga frågor.

Han frågar om jag har slutat med det vita pulvret som fick min näsa och mitt liv att blöda. Frågar om jag har börjat äta mat. Frågar om jag har slutat gräva i mina artärer efter kärlek.

Frågar om jag dansar tillräckligt ofta.

Han säger

”Lisa, du kommer önska att du hade dansat mer när slutet kommer.”

Jag sjunger ur någon Cure-låt.

Another world where the sun always shines and the birds always sing.

Och vi minns sommarnatten i Smålands djupa skogar, när det bara var vi och Robert Smith.  
Solen gick upp bakom scenen, haschet som aldrig tog slut, musiken som var större än våra sinnen.

Jag tror han gråter på andra sidan telefonen, jag har gråtit sen första sekund.

”Du har så mycket förstånd att förlora än, Lisa”

Och jag snurrar runt runt i det första vårregnet när luften är varm och dropparna lätta,  
men jag kan fortfarande inte ha ögonkontakt med den evighet vi kallar himlen.

Allt är förgängligt och inte alls för evigt.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren komigenlana med Poeter.se id #32189 innehar upphovsrätten